Samaveda Vaiswadeva

By

M. Subrahmania Ayer B. A., B. L.
District Munsif of Tiruvadi.

Printed at

The Brahmananda Press

TIRUVADI.

1923.

॥ ॐ तत् सत् ॥

सामवेदीयवैश्वदेवविवेकः ॥

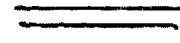
चोळमहीमहितपञ्चनदपुरप्राड्विवाकेन

आनन्दताण्डवपुरग्रामाभिजनेन

श्रीसुब्रह्मण्यार्येण

विरचितः

संशोधितश्च

पञ्चनदस्थ ब्रह्मानन्दमुद्रणालये

मुद्रयित्वा प्रकाशितः

रुधिरोद्गारिसंवत्सरे.

तुलामासे.

1923.

आस्तिकशिखामणयः ॥

सुब्रह्मण्यकृतं प्रबंधमहमप्यद्राक्षमार्येप्सितं कर्मक्ष्मापनिमागमेन विहितं श्रीवैश्वदेवाभिधं । आलक्ष्यात्र बहूनि सन्ति कुबसंस्काख्यानि गोप्यान्यहो सुब्रह्मण्यमखीत्थमार्यनिकटे साक्षाद्दृइत्याद्दरात् ॥

वैश्वदेवविवेकाख्यग्रंथकर्तॄन् महास्तिकान् । सुब्रह्मण्यार्यवर्यांस्ताननुगृण्हन्तु पण्डिताः ॥

विदितचरमेव, भवद्भिराचारशीलैः वेदोक्तकर्मानुष्टानतत्परैरेतत् । यन्निखिलानर्थनिवृत्तिपूर्वकपरमानन्दाविर्भावलक्षणमोक्षोपायप्रत्यगभिन्नब्रह्मज्ञानं फलाभिसन्धिं विना श्रद्धयानुष्ठितवैदिककर्मभिस्संशोधितेऽन्तःकरण एव उदेतीति.

तत्र च अन्तःकरणशुद्धिं द्वारीकृत्य, मोक्षसाधनत्वेनाभिमतानां श्रौतस्मार्तकर्मणां विशिष्टं कर्म वैश्वदेवाख्यं पञ्चमहायज्ञापरनामकं श्रुतिस्मृतिषु प्रसिद्धं । तत्र चेत्थं विप्रतिपद्यन्ते मनीषिणः, अन्नसंस्कारार्थं इदं कर्मेति केचित् । आत्मसंस्कारार्थमित्यपरे ।, पञ्चसूनाघनिर्हरणार्थमित्यन्ये । एवं बलिदानविषयेपि नमोन्तं बलिदानमितीतरे स्वाहान्तं बलिदानमित्यन्ये- एवमेव तदंगजाते सर्वत्र स्वस्वबुद्धिकौशलानुसारेण परस्परविरुद्धार्थतया शास्त्रार्थं परिकल्प्य, तत्र तत्राभिवर्णयन्ति । स्वयमपि तथा तथानुतिष्ठन्ति। अनेन वैदिककर्मसु श्रद्धालूनामपि तत्र श्रद्धा नोत्पद्यते। अनिर्णीतसिद्धान्तः बुद्धिव्यामोहक एव खलु । तत्तु कर्म न परित्याज्यान्तर्गतम्, तदकरणे महान्हि प्रत्यवायस्स्मर्यते । 'नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य कुतोऽन्यः कुरुसत्तम' इति हि भगवान् श्रीकृष्णः वैश्वदेवकर्मरहितं पुरुषं परिगर्हयति । न केवलमकरण एव प्रत्यवायस्स्मर्यते । करणेऽपि महानभ्युदयः 'दिने दिने पञ्चयज्ञः हयमेधफलप्रदः' इत्यादिना स्मर्यते। अतः तन्नित्यानुष्ठेयमिति सिद्ध्यति । तत एव तन्निर्णयः आवश्यक इति पञ्चनदक्षेत्रमद्ध्यस्थराजकीयप्रथमसभाद्ध्यक्षपदमासीनेनानन्दताण्डवपुरग्रामाभिजनेन आस्तिकाग्रेसरेण श्री-

सुब्रह्मण्यार्येण महता परिश्रमेण श्रुतिस्मृतिन्यायजातमालोच्य, विरचितोऽयं वैश्वदेवविवेकाख्यो ग्रन्थः। अस्मिन्विषये तस्य परिश्रमः मनसापि अन्यैः पण्डितैरपि चिन्तयितुं दुश्शक इत्यत्र न कोपि संशयः। एतादृशपरिश्रमः आस्तिकजनपुण्यविशेषेणैव. तस्य कारित इति प्रतिभाति। अस्मिन् काले हूण-भाषाध्ययनव्यासङ्गशालिनां वैदिकेषु कर्मसु श्रद्धा अतीवदुर्लभा खलु अयं तु कृत-कृत्यः इत्येव वक्तव्यं। अतः सहृदयाः विद्वांसः अमुं सामवेदीयवैश्वदेववि-वेकाख्यं प्रबंधं सम्यगवलोक्य, प्रबंधनिर्मातुः श्रीसुब्रह्मण्यार्यस्य आस्ति-कमार्गसंस्थापने श्रद्धा [illegible]त्यनुगृह्णन्तु इति शिवम् ॥

सहृदयविधेयः

सुब्रह्मण्यशास्त्री.

அட்டவணை.

விஷயங்கள்.	பக்கம்.
வைச்வதேவ மாஹாத்மியம்	1
க்ருஹ்யபேதங்கள்	2
காதிரக்ருஹ்யத்திலுள்ள வைச்வதேவசம்பந்தமான ஸூத்ரங்கள்	4
கோபிலக்ருஹ்யத்திலுள்ள வைச்வதேவசம்பந்தமான ஸூத்ரங்கள்	7
காதிரக்ருஹ்யத்திற்கும் கோபிலக்ருஹ்யத்திற்குமுள்ள வித்தியாஸங்கள்	13
ஹோமக்ரமம், பலிக்ரமம்	14
சந்தோகபரிசிஷ்டவசனங்கள்	15
கௌதம தர்மஸூத்ரங்கள்	19
அனக்நிக வைச்வதேவசம்பந்தமாயுள்ள சிலவசனங்கள்	21
பஞ்சமஹாயக்ஞங்கள்	22
ஆசாரம்	25
க்ருஹ்யோக்தவைச்வதேவம்	27
கௌதமோக்த வைச்வதேவம்	28
சில பொது விஷயங்கள்	29

ॐ श्रीधर्मसंवर्धन्यम्बासमेतप्रणतार्तिहरस्वामिने नमः ॥

सामवेदीयवैश्वदेवविवेकः ॥

सर्वे स्वधर्मनिरताः स्वकर्मणाभ्यर्चयन्ति यं प्राज्ञाः ।
सर्वेश्वराय तस्मै प्रशास्महे सादरं नमोवाकम् ॥
छन्दोगवैश्वदेवप्रकारविन्यासवर्णनवरेण्यान् ।
खादिरगोभिलगौतमकात्यायनमुनिमहाशयानीडे ॥

முக்கியமாய் காதிரக்ருஹ்யம், கோபிலக்ருஹ்யம் சந்தோகபரிசிஷ்டம், சௌநகம் ஸூத்ரம் வைத்யநாதீக்ஷிதீயமெ ன்கிற க்ரந்தமாகிய ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலம் இந்தக்ரந்தங்களைப் பார்த்தும், வித்வான்களைக் கேட்டும், ஆசாரங்களைத் தெரிந்து கொண்டும் ஸாமவேதீய வைச்வதேவ விவேகமென்கிற இந்தப் புஸ்தகத்தை எழுதலானேன். இதிலுள்ள பிழையையும், இதில் சொல்லவிட்டுப்போயிருக்கிறதையும் பண்டிதர்கள் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு ஆதரிக்கலாம்.

I. வைச்வதேவ மாஹாத்மியம்.

यत्फलं सोमयागेन प्राप्नोति धनवान् द्विजः ।
सम्यक्पञ्चमहायज्ञैः दरिद्रस्तादवाप्नुयात् ॥
अकृत्वा वैश्वदेवं तु भुञ्जते ये द्विजोत्तमाः ।
सर्वे ते निष्फला ज्ञेयाः पतन्ति नरकेऽशुचौ ॥ (भृगुः).
वैश्वदेवेन ये हीना आतिथ्येन बहिष्कृताः ।
सर्वे ते वृषला ज्ञेयाः प्राप्तवेदा अपि द्विजाः ॥
अकृत्वा वैश्वदेवं तु यो भुङ्क्तेऽनापदि द्विजः ।

स मृतो नरकं याति कालसूत्रमवाक्शिराः ॥ (व्यासः).
देवतातिथिभृत्यानां पितॄणामात्मनश्च यः ।
न निर्वपति पञ्चानामुच्छ्वसन्न स जीवति ॥ (मनुः).
यज्ञशिष्टाशिनःसन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः । (भगवद्गीता).
यज्ञशिष्टामृतभुजो यान्ति ब्रह्म सनातनम् ।
नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य कुतोऽन्यः कुरुसत्तम ॥ (गीता).

II. க்ருஹ்ய பேதங்கள்.

வைச்வதேவமென்கிற கர்மாவானது போஜனத்துக்கு முன் செய்யவேண்டிய ஒரு பாஞ்சயஜ்ஞிககர்மா ஆகும். அது ஒரு க்ருஹ்யகர்மாவானபடியால், எந்த க்ருஹ்யப்ரகாரம் செய்யவேண்டுமென்று ஆராய்ச்சி செய்து அதனைத் தீர்மானம் செய்யவேண்டுவது அவசியமாகும். ஆயிரம் சாகைகளுள்ள ஸாமவேதத்தில், இப்பொழுது ஜைமினிசாகையென்றும் கௌதும சாகையென்றும் சொல்லப்படும் இரண்டு சாகைகள்தானிருக்கின்றனவென்று தெரிகிறது. முதலில் சொல்லிய ஜைமினி சாகையைச்சேர்ந்த ஸாமகர்களாலனுஷ்டிக்கவேண்டிய வைச்வதேவத்தைப்பற்றி இதில் யாதொருபிரஸ்தாபமும் செய்யப்படவில்லை.

காதிராசார்யரால் செய்யப்பட்ட க்ருஹ்யத்தை இங்கு தெக்ஷிண தேசத்திலுள்ள கௌதுமஸாமசாகிகள் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். காதிரக்ருஹ்யஸூத்ரங்களுக்கு ருத்ரஸ்கந்த விருத்தியென்று சொல்லப்படும் ஒரு வியாக்யானம் அதிப்ரஸித்தமாய் இங்கு வழங்கிவருகிறது. அதே ஸூத்ரத்தையும் விருத்தியையும், புணேதேசத்தில் "த்ராஹ்யாயணக்ருஹ்ய ஸூத்ர விருத்தி" யென்று நாகராக்ஷரத்தில் அச்சுப்போட்டிருக்கிறார்கள். மைசூரிலும் ஒரு கிரந்தம் அச்சிடப்பட்டு வெ

வெளியாகியிருக்கிறது மைசூரில் அச்சிடப்பட்ட புஸ்தகத்தின் அனுக்ரமணிகையில், "காதிரக்ருஹ்யமும் கோபிலக்ருஹ்யமும் ஒன்றுதானோ", அல்லது "காதிரக்ருஹ்யத்திலிருந்து கோபிலக்ருஹ்யம் விஸ்தாரமாக எழுதப்பட்டதோ", அல்லது கோபிலக்ருஹ்யத்திற்கு காதிரக்ருஹ்யம் ஸங்க்ஷேபமோ", என்கிற சங்கைகள் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்டு ஸமாதானமில்லாமல் விடப்பட்டிருக்கின்றன. இங்குள்ள ஸாமகர்கள் பெரும்பாலும் கௌதுமசாகிகளென்பதற்காவது, காதிரக்ருஹ்யம் கௌதுமர்களுக்கு அனுஷ்டிக்கவேண்டியதென்பதற்காவது ஆசாரத்தைத்தவிர வேறு ப்ரமாணம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை.

கோபிலக்ருஹ்யஸூத்ரம் மஹாமஹோபாத்தியாய சந்திரகாந்ததர்க்காலங்காரருடைய பாஷ்யத்தோடு கூட கல்கத்தாவில் அச்சுப்போடப்பட்டு வெளியாகியிருக்கிறது. கௌதுமசாகிகள் கோபிலக்ருஹ்யப்பிரகாரம் அனுஷ்டானம் செய்யவேண்டியதென்று அந்தப்பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப்பாஷ்யத்திலுள்ள சிலவசனங்களை இங்கு எழுதுகிறேன்.

"तदिदं गृह्यसूत्रं गोभिलाचार्यप्रणीतमिति आचार्यपुत्रकृते गृह्यासंग्रहे स्पष्टम् । स खल्वयमाचार्यः राणायनीयानां सूत्रकार इति हेमाद्रिः । कौथुमा अपि राणायनीयप्रभेदा इति । तेषामप्येतदेव गृह्यसूत्रम् । तथा च चरणव्यूहपरिशिष्टम् । "राणायनीया नाम सप्तभेदा भवन्ति, राणायनीयाः, शाट्यमुग्राः कालोपाः, महाकालोपाः, लाङ्गलायनाः, शार्दूलाः कौथुमाश्चेति" इति । सामोदधौ कौथुमशाखायाः द्विपञ्चाशद्ग्रन्थगणनायामपि गोभिलगृह्यं परिगणितम् । कौथुमराणायनीयानामेतत्सूत्रमिति भट्टनारायणोऽप्याह" ।

IV. காதிரக்ருஹ்யத்திலுள்ள வைச்வதேவ ஸம்பந்தமான ஸூத்ரங்கள்:—

१. सिद्धे सायं प्रातर्भूतमित्युक्तः, ओमित्युच्चैर्ब्रूयात्, माक्षा नमस्त इत्युपांशु । २. हविष्यस्यान्नस्य जुहुयात्, प्राजापत्यं सौविष्टकृतं च. ३. बलीन्नयेत्, बहिरन्तर्वा । ४. चतुर्निधाय । ५. मणिकदेशे । ६. मध्ये द्वारि । ७. शय्यामनु । ८. वर्चे वा । ९. अथमन्त्रूपं । १०. एकैकमुभयतः परिषिञ्चेत् । ११. शेषं अद्भिस्सार्धं दक्षिणा निनयेत् । १२ फलीकरणानामपामाचामस्येति विश्रागिने । १३. पृथिवी वायुः प्रजापतिर्विश्वेदेवा आप ओषधिवनस्पतय आकाशः कामो मन्युर्वा रक्षोगणाः पितरो रुद्र इति बलिदैवतानि । १४ तूष्णीं तु कुर्यात् । १५ सर्वस्य त्वन्नस्यैतत्कुर्यात् । १६ असकृच्चेदेकस्मिन् काले सिद्धे सकृदेव कुर्यात् । १७ । बहुधा चेद्गृहपतेः । १८ सर्वस्य त्वन्नस्याग्नौकृत्वा, अग्रं ब्राह्मणाय दत्वा, स्वयं कुर्यात् । १९ व्रीहिप्रभृत्यायवेभ्यो यवेभ्यो वाऽव्रीहिभ्यः स्वयं हरेत्, स्वयं हरेत् ।

மேற்சொன்ன இரண்டாவது ஸூத்ரம் வைச்வதேவ ஹோமத்தை விதிக்கிறது. 3 முதல் 14 வரையிலுள்ள ஸூத்ரங்கள் வைச்வதேவபலிஹரண ஸம்பந்தமாயுள்ளவைகள். பலிதேவதைகளின் பெயர்களையும், சிலபலிகளிடவேண்டிய ஸ்தானங்களையும் நாம் மேற்சொன்ன ஸூத்ரங்கள் காண்பிக்கின்றன. ப்ருதிவீபலி, வாயுபலி, ப்ராஜாபதிபலி, விச்வதேவபலி—இந்த நான்குபலிகளுக்கும் ஸ்தானங்கள் கல்பிக்கப்படவில்லை. அப்பலி மணிகதேசத்திலும்; ஓஷதிவனஸ்பதி பலி மத்யத்வாரத்திலும், காமபலி சய்யாஸ்தானத்திலும், மன்யுபலி வர்ச்சஸ்தானத்திலும் போடவேண்டியதென்று ஆசாரத்தி

றையர், ருத்ரஸ்கந்த விருத்தியிலிருந்தும் தெரிகிறது. ஆகார பலிக்கு ஸ்தானம் கல்பிக்கப்படாதபடியால் கௌதமதர்ம ப்ரகாரம் ஆகாரத்தில் போடவேண்டுமென்று பலருடைய அபிப்ராயம். மனுஷ்யபலிக்குப்பிறகு ரக்ஷோகணபலி, பித்ருபலி, ருத்ரபலி என்று மூன்று பலிகளிருக்கின்றன. அவைகளின் ஸ்தானங்கள் எவையென்று ஸூத்ரத்திலிருந்து விபக்தமாகத் தெரியவில்லை. க்ருஹத்தில் ஆதியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதூணுக்கு ஸமீபத்தில் ரக்ஷோகணபலியையும், அந்தத் தூணுக்குத்தென்பாகத்தில் பித்ருபலியையும், ஈசான்யபாகத்தில் ருத்ரபலியையும் போடவேண்டுமென்று ருத்ரஸ்கந்த விருத்தியிலிருந்து ஏற்படுகிறது. க்ருஹத்திற்குள் ஒரேயிடத்தில் பலிகளைப்போடும்பக்ஷத்தில், அவைகளை எங்கே போடவேண்டுமென்றும் எப்படிப்போடவேண்டுமென்றும் ஸூத்ரத்திலும் விதிக்கப்படவில்லை, விருத்தியிலும் சொல்லப்படவில்லை.

காமபலியை இராத்திரியில் சய்யாஸ்தானத்திலும், மன்யுபலியை பகலில் வர்சஸ்தானத்திலும் போடவேண்டுமென்று ருத்ரஸ்கந்தாசாரியர் எழுதியிருக்கிறார்.

மேற்சொல்லிய 11-வது ஸூத்ரம் பித்ருபலியை விதிக்கிறது. அதின்னர்த்தத்தை ருத்ரஸ்கந்தாசாரியார் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:— बलिस्थाल्यां शिष्टमन्नं अद्भिः सह स्तूपस्य दक्षिणतः प्राचीनावीती पित्र्येण तीर्थेन निनयेत् । இந்த வசனப்பிரகாரம் பலிஸ்தாலியிலுள்ள பாக்கியன்னமுழுமையும் பித்ருபலியாகக்கொடுக்கவேண்டும்.

पितृभ्यो बलिशेषं तु सर्वं दक्षिणतो हरेत् என்கிற மனுஸ்மிருதி வசனத்திற்கு उक्तबलिदानावशिष्टं सर्वमन्नं दक्षिणस्यां दिशि

दक्षिणामुखः स्वधा पितृभ्य इति बलिं हरेत् என்று குள்ளூக பட்டர் அவர்கள் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். மனுஸ்மிருதியில் பித்ருபலிக்குப் பிறகு ச்வானங்கள், பதிதர்கள், சண்டாளர்கள், பாபரோகிகள், காகங்கள், க்ருமிகள் இவர்களுக்கு பலிதானம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த பலிதானங்களை வேறு அன்னத்தைக்கொண்டு செய்யவேண்டுமென்று குள்ளூக பட்டர் அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது பலிஸ்தாலியிலுள்ள பாக்கியுள்ள எல்லா அன்னத்தையும் பித்ருபலிக்கு உபயோகிக்கவேண்டியதென்று விதிக்கிறது.

12-வது ஸூத்ரம் ருத்ரபலியை விதிக்கிறது. அச்சுப் புஸ்தகத்திலும் ஏட்டுச்சுவடிகளிலும் आचामस्वेति என்கிற பதம் அந்த ஸூத்ரத்தில் காணப்படுகிறது. அந்தப்பதம் आचामस्येति என்று இருக்கவேண்டுமென்று அர்த்தத்திலிருந்தும், கோபில க்ருஹ்யத்திலிருந்தும், சந்த்ரகாந்த தர்க்காலங்காரருடைய பாஷ்யத்திலிருந்தும் தோன்றுகிறது. தவிட்டையும் (फलीकरणं) ஜலத்தையும் (अपः) கஞ்சியையும் (आचामं) கலந்து ருத்ரபலி கொடுக்கவேண்டும். ஸ்ரீதாமணிசர்மின் த்ரவ்யமாகிய அன்னத்தைக்கொண்டு ருத்ரனுக்கு பலியிடுவது அவ்வளவு சிலாக்யமல்ல.

க்ருஹ்யஸூத்ரத்தில் ப்ரதானதேவதைகளும், பலிதேவதைகளும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய, ஹோமமந்த்ரமாவது, பலிமந்த்ரமாவது சொல்லப்படவில்லை. प्रजापतये स्वाहा, अग्नये स्विष्टकृते स्वाहा என்று ஹோமம் செய்யவேண்டுமென்று விருத்திக்காரர் சொல்லுகிறார். பலிஹரண மந்த்ரவிஷயமாய் மேற்சொன்ன 14-வது ஸூத்ரத்தின் வியாக்யானத்தில் விருத்திக்காரர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:-

पृथिव्यै, वायवे, प्रजापतये, विश्वेभ्यो देवेभ्यः, अद्भ्यः, ओषधिवन-स्पतिभ्यः, आकाशाय, कामाय, मन्यवे, रक्षोगणेभ्यः पितृभ्यो रुद्रायेति चतुर्थ्यन्तं मनसा स्मरन् बलिं निदध्यात् ॥

V. போதாயன க்ருஹ்யத்திலுள்ள வைச்வதேவ ஸம்பந்தமாயுள்ள சில ஸூத்ரங்கள்.

१ निष्ठिते सायमाशप्रातराशे भूतमिति प्रवाचयेत् ।

२ प्रतिजपत्योमित्युक्त्वान्ते नमस्कारेण माक्षया ॥

३ अथ हविष्यस्यान्नस्योद्धृत्य हविष्यैर्व्यञ्जनैरुपसिच्याग्नौ जुहुयात् तूष्णीं पाणिनैव ।

४ प्राजापत्या पूर्वाहुतिर्भवति सौविष्टकृत्युत्तरा ।

५ अथ बलीन् हरेत्, बाह्यतोवान्तर्वा सुभूमिं कृत्वा ।

६ सकृदपो निनीय चतुरो बलिं निदध्यात्, सकृदन्ततः परिषिञ्चेत् ।

७ एकैकं वानुनिधानमुभयतः परिषिञ्चेत् ।

८ स यत् प्रथमं निदधाति स पार्थिवो बलिर्भवति, अथ यत् द्वितीयं स वायव्यो, यत् तृतीयं स वैश्वदेवो, यच्चतुर्थं स प्राजापत्यः ।

९ अथापरान् बलीन् हरेत्, उदधानस्य, मध्यमस्य द्वारस्य, अब्दैवतः प्रथमो बलिर्भवति, ओषधिवनस्पतिभ्यो द्वितीयः, आकाशाय तृतीयः ।

१० अथापरं बलिं हरेत् शयनं वाधिवर्चो वा, स कामाय वा बलिर्भवति, मन्यवे वा ।

११ अथ सस्तूपं स रक्षोजनेभ्यः

१२ अथैतद्बलिशेषमद्भिरभ्यासिच्यावसव्यवि दक्षिणा निनयेत्तत्पितृभ्यो भवति ।

१३ सर्वस्य त्वेवान्नस्यैतान् बलीन् हरेत्—पित्र्यस्य वा, स्वस्त्ययनस्य वा, अर्थार्थस्य वा ।

१४ यद्येकस्मिन् काले पुनः पुनरन्नं पच्येत, सकृदेवैतद्बलितन्त्रं कुर्वीत ।

१५ यद्येकस्मिन् कुले बहुधान्नं पच्येत, गृहपतिमहानसादेवैतद्बलितन्त्रं कुर्वीत ।

१६ यस्य त्वेषामग्रतस्सिध्येत्, नियुक्तमग्नौ कृत्वा, अग्रं ब्राह्मणाय दत्त्वा भुञ्जीत ।

१७ स्वयं त्वेवाशस्यबलिं हरेत्, यवेभ्योऽध्याव्रीहिभ्यः, व्रीहिभ्योऽध्यायवेभ्यः, स त्वाशस्यो नाम बलिर्भवति ।

१८ त्रिप्राणिते फलीकरणानामाचामस्यापरेणाग्निं बलिं हरेत्, स रौद्रो भवति, स रौद्रो भवति ।

பிரம்மஸ்ரீ மஹாமஹோபாத்தியாய சந்திரகாந்த தர்க்கா லங்காரருடைய பாஷ்யத்தின் சில பாகத்தை இங்கு எழுது கிறேன்:—

प्राजापत्या पूर्वाहुतिर्भवति सौविष्टकृत्युत्तरा என்று சொல்லப்பட்டுள்ள 4-வது ஸூத்திரத்தின் பாஷ்யமாவது:—

इदमिदानीं संदिह्यते । "अग्नावग्निर्धन्वन्तरिर्विश्वेदेवाः प्रजापतिः स्विष्टकृदिति होमाः" इति गौतमेन पञ्चाहुतयो दर्शिताः । अन्यैरपि मुनिभिरन्यथैव होमः समाम्नातः । किमेते होमाः विकल्पेरन्, आहोस्वित् समुच्चीयेरन्? यदा समुच्चीयेरन्, तदापि किं स्वशाखाहोमानामर्वागन्तरा परतो वा निविशेरन्.... ....विकल्पस्ता-

वदमीषां न सम्भवति, । अतुल्यबलत्वादेव । इतश्च, स्वशास्त्रपरित्याग-प्रसङ्गात् । यदा खल्विमे विकल्पेरन्, तदा स्वशास्त्रसमाम्नातोऽपि होमः पक्षे परित्यज्येत । न चैतदुचितम् । न खलु स्वशाखाश्रयमुत्सृज्य परोक्तमुपादीयते । तस्मान्न विकल्पः । अथ समुच्चीयेरन्नमी होमाः ? । एतदपि न सम्भवति । कस्मात् । एकसिद्धावन्यवैयर्थ्यात् । एकेन स्वशास्त्रोक्तहोमेन सिद्धे फले न खल्वन्यस्य होमस्य प्रयोजनमुपलभामहे ।.... .... अपिच । गौतमेन प्राजापत्याहुतेरर्वागन्यास्तिस्र आहुतयः समाम्नायन्ते । ताः खल्विमास्तिस्र आहुतयः कौथुमादीनां प्राजापत्याहुतेरर्वाक् न सम्भवन्ति । कस्मात् । प्राजापत्या पूर्वाहुतिर्भवतीति समाम्नानात् । इयमेव पूर्वा नातोऽन्येत्यर्थः । अन्यथा पूर्वेति व्यर्थमापद्येत । एवं "प्राक् स्विष्टकृदावापः" इति वचनात्, प्राजापत्याहुतेः परतः स्विष्टकृदाहुतेरर्वागन्यः सामान्याभिहितः पौराणादिको होमो मा भूदित्येतदर्थं सौविष्टकृत्युत्तरेत्याह । इयमेवोत्तरा नान्येति तदर्थः । .... नन्वमी सामान्यहोमाः स्वशास्त्रहोमानामन्ते नित्यतया मा सन्निविशन्तां, काम्यतयैव सन्निविशन्तामिति चेदोमिति ब्रूमः । सामान्येन खल्वभिहितानां सर्वशाखिधर्मत्वमुचितम्, तस्मात् सर्वैरेव तदिच्छयैवोपादेयं भवति । यदप्याहुः । शाखान्तराधिकरणन्यायेनैकमेवेदं कर्मेति सर्वत्र सर्वोपसंहारो भविष्यति,—इति । तदप्यनुचितम् । भिन्नशास्त्रसमाम्नानात् । विभिन्नेषु शास्त्रेषु खल्वाम्नातानां परस्परनिराकाङ्क्षणामेषामुपसंहारो न सम्भवति । अत एव गृह्यपरिशिष्टं ।

प्रयोगशास्त्रं गृह्यादि न समुच्चीयते परैः ।
प्रयोगशास्त्रताहानादनारम्भविधानतः ॥
बह्वल्पं वा स्वगृह्योक्तं यस्य कर्म प्रकीर्तितम् ।
तस्य तावति शास्त्रार्थे कृते सर्वः कृतो भवेत् ॥ इति । अपि

चागुणत्वात् । उपसंहारः खलु गुणानामेव भवति, न प्रधानानाम् । प्रधानानि चेह सामान्यसमाम्नाता होमाः । अपि च देवताभेदात् । देवताभेदः खल्विहोपलभ्यते । न च देवताभेदे कर्मैक्यं भवति ॥ अपि च पूर्वोत्तरत्वाम्नानात् । .... पूर्वोत्तरत्वमाहुत्योरभिदधानः खल्वाचार्यः एतावानेव होम इति दर्शयति, इत्यवोचाम । तस्मान्नामीषामेककर्म्यमस्ति । तस्मादादौ मध्ये च सन्निवेशासम्भवात् स्वशास्त्रहोमानामन्त एवेच्छया सामान्यहोमाः सन्निविशन्ते । स्वशास्त्रोक्तहोमः खल्वावश्यकः, सामान्यहोमोऽपि निर्विषयो मा भूदितीच्छया काममन्ते भवतु, नत्वावश्यकः । .... बलिकर्मण्यपि एष न्यायश्चिन्तनीयः । .... तदेतत्सर्वमाह कात्यायनः ॥

न स्यातां काम्यसामान्ये जुहोतिबलिकर्मणी । पूर्वं नित्यविशेषोक्तजुहोतिबलिकर्मणोः ॥ काममन्ते भवेयातां न तु मध्ये कदाचन । नैकस्मिन् कर्मणि तते कर्मान्यत्तायते यतः ॥ इति

"सदा भोजनस्योपनीतस्याग्रं जुहुयात्, अग्ने विवस्वदुषस इति पूर्वेण, बलिञ्चोत्तरेण कुर्यात्, बहुपशुधनधान्यो भवति" इत्येवमादिश्रुत्यादिसमाम्नाते काम्ये होमबलिकर्मणी व्याख्याते ।

மேலே சொன்ன வியாக்யானத்திலிருந்தும், ப்ரமாண வசனங்களிலிருந்தும் ஏற்படுகிறது என்னவென்றால், க்ருஹ்யப்பிரகாரம்தான் ஹோமமும், பலிகர்மாவும் செய்யவேண்டும், க்ருஹ்யோக்தஹோமங்களுக்கு முன்னவது, அல்லது அவைகளின் மத்தியிலாவது, மற்ற தர்மசாஸ்திரங்களிலும் சுருதி-ஸ்மிருதி-புராணங்களிலும் சொல்லிய காம்யஹோமங்களையும், ஸாமான்யஹோமங்களையும் செய்யக்கூடாது. அதேமாதிரி பலிஹரணமும் செய்யவேண்டும், காம்யஸாமான்யஹோமங்

களை க்ருஹ்யோக்த ஹோமங்களுக்குப்பிறகும், காம்யஸாமான்யபலிகளை க்ருஹ்யோக்தபலிகளுக்குப்பிறகும், செய்வதில் விரோதமில்லை.

अथ बलीन् हरेत् बाह्यतोऽन्तर्वा सुभूमिं कृत्वा, என்ற 5-வது ஸூத்ரத்தின் வியாக்யானமாவது:—

अथेति पूर्वप्रकृतार्थम् । अथ पूर्वप्रकृतेनैवान्नेन होमावशिष्टेनेत्येतत् । कात्यायनोऽपि स्मरति । स्वशाखाविधिना हुत्वा तच्छेषेण बलिं हरेत् । इति । अपचारे च शेषस्यान्यदप्युपादाय बलीन् हरेत् । कुत्र बलयो हर्तव्याः ? तदुच्यते । 'बाह्यतो' बहिर्वा, प्रकृतत्वादग्न्यगारस्य । तथा चाग्न्यगारान्निष्क्रम्य तस्मिंस्तस्मिन् प्रदेशे तं तं बलिं हरेत्, यो यो बलिर्यस्मिन् यस्मिन् प्रदेशे समाम्नातः । 'अन्तः' मध्येवाऽग्न्यगारस्य—एकस्मिन्नेव देशे बलीन् हरेत् सर्वान् । 'सुभूमिं' शोभनां भूमिं, 'कृत्वा' यथासम्भवं सम्मार्जनोपलेपनादिभिरिति वाक्यशेषः । இந்த ஸூத்ரத்திலும் बलीन्नयेत्, बहिरन्तर्वा என்கிற காதிராசாரியருடைய ஸூத்ரத்திலும், வீட்டிற்குள் ஒரே ப்ரதேசத்தில் பலிகளை வைக்கலாமென்று ஏற்படுகிறது.

"अथापरं बलिं हरेत् शयनं वाऽधिवर्चो वा, स कामाय वा बलिर्भवति मन्यवे वा" என்கிற 10-வது ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தை இங்கு எழுதுகிறேன்.

शयनं शय्येत्यनर्थान्तरम् । अधिवर्चो मूत्रोच्चारप्रदेशः । वाशब्दचतुष्कं चशब्दार्थम् । शयनं च प्रत्यधिवर्चश्च प्रति बलिं हरेत् । हृतश्च स बलिः कामाय च भवति मन्यवे च, । इति यथासङ्ख्यम् । तदयमर्थः । शयनं प्रति यो बलिर्निधीयते, स कामदेवताको भवति, अधिवर्चःप्रति यो बलिर्निधीयते, स मन्युदेवताको भवति— इति । —

अत्रापि, "बलिमित्येकवचनात् स्थानद्वयनिर्देशाच्च सकृद्गृहीत्वा निदध्यात्"— इति भट्टभाष्यम् । तदिदं प्रत्येकपरिषेकपक्षे न सम्भवतीत्यवोचाम ।

अन्ये त्वाहुर्वाशब्दान् विकल्पार्थान् मन्यमानाः, "एक एवायं बलिः शयनं वा प्रतिदेयोऽधिवर्चो वा, स कामदैवत्यो भवति मन्युदैवत्यो वा— इति । नैतदेवम् 'अथ तद्विन्यासः' इत्युपक्रम्य कर्मप्रदीपे, "कामाय मन्यवे"— इति बलिद्वयसमाम्नानात् । "चतुर्दश नित्याः" —इति च संख्यावचनात् । बलेरेकत्वे खल्वियं संख्या लुप्येत । एतेन येऽप्याहुः— "शयनं प्रति कामाय रात्रौ, अधिवर्चः प्रत्यहनि मन्यवे" —इति, तेऽपि निरस्ताः । प्रमाणविशेषाभावाच्च ।

இந்த பாஷ்யப்ரகாரமும், காத்யாயன மஹர்ஷிவசனப்ரகாரமும், இரண்டு வேளைகளிலும் காமபலி, மன்யுபலி என்ற இவ்விரு பலிகளையும் வைக்கவேண்டுமென்றும், சயனஸ்தானம், அதிவர்சஸ்தானம் இவ்விரண்டு ஸ்தானங்களும் இரண்டுவேளைகளிலுமிருக்கின்றமையால், ஸமுச்சயபக்ஷம் உசிதம் என்றும், சில வித்வான்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

ரக்ஷோஜனபலிக்குமுன், மன்யுபலிக்குப்பின், இந்த்ரபலி, வாஸுகிபலி, ப்ரஹ்மபலி, ஆக மூன்று பலிகள் சந்தோகபரிசிஷ்டமென்கிற க்ரந்தத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காதிரக்ருஹ்யத்திலும், கோபிலக்ருஹ்யத்திலும் வைச்வதேவப்ரகரணத்தில் அம்மூன்று பலிகள் படிக்கப்படவில்லை.

கோபிலக்ருஹ்யத்தில் ருத்ரபலியை விதிக்கிற மேற்சொன்ன 18-வது ஸூத்ரத்திலுள்ள फलीकरणानां, आचामस्य, अपां, என்ற 3-பதங்களைப்பற்றி சந்த்ரகாந்ததர்க்காலங்காரர் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்:—

षष्ठी विभक्तयोऽवयवार्थाः । इतिना मिलितमुच्यते, त्रीण्ये-तान्येकीकृत्येत्यर्थः । इति.

VI. *காதிரக்ருஹ்யத்திற்கும், கோபிலக்ருஹ்யத்திற்கு முள்ள வித்தியாஸங்கள்:—*

(1) *இரண்டு க்ருஹ்யங்களிலும் ஹோமங்களும், பலிகளும், அவைகளின் க்ரமங்களும் அநேகமாய் ஒன்றுதான், கோபிலக்ருஹ்ய ஸூத்ரங்கள் மிக ஸ்பஷ்டமாகயிருப்பதோடு கூட, அந்தந்த ஹோமத்தினுடையவும், பலியினுடையவும். கிரமத்தையும், தேவதையும், ஸ்தானத்தையும் குறித்துக்காண்பிக்கின்றன.*

(2) *ஆரம்பத்தில் பாசகர்த்ரீ ஸூகமென்று சொன்ன உடனே, வைச்வதேவம் செய்கிறவர், காதிரஸூத்ரப்ரகாரம்* ओं भाक्षा नमस्ते *என்றும் கோபிலஸூத்ரப்ரகாரம்* ओं तस्मै नम-स्तन्मास्त्या, *என்றும் சொல்லவேண்டும்.*

(3) *இரண்டு க்ருஹ்யங்களிலும், முதல் நான்கு பலிகளுக்கு ஸ்தானம் கல்பிக்கப்படவில்லை.* पृथिवी, वायुः, प्रजापतिः, विश्वे देवाः *என்று முதல் நான்கு பலிதேவதைகளை காதிராசாரியர் படித்திருக்கிறார். அந்தக்கிரமப்படியே செய்யவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. க்ரமபரமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று வைத்துக்கொண்டால், ப்ராஜாபதிபலி, மூன்றுவதாகவும், விச்வதேவபலி நான்காவதாகவும் வருகிறது. கோபிலக்ருஹ்யத்திலோ, ப்ருதிவீபலி முதலாவதுபலியென்றும், வாயுபலி இரண்டாவதென்றும், விச்வதேவபலி மூன்றுவதென்றும், ப்ராஜாபதிபலி நான்காவதென்றும், ஸ்பஷ்டமாகப்படிக்கப்பட்டிருக்கிறது.*

(4) பித்ருபலிக்குமுன் காதிரக்ருஹ்யத்தில் रक्षोगण பலி என்றும், கோபிலக்ருஹ்யத்தில் रक्षोजन பலியென்றும் படிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

VII. ஹோமமந்த்ரம் பலிமந்த்ரம்:—

இரண்டு க்ருஹ்யங்களிலும் மந்த்ரம் படிக்கப்படவில்லை. प्रजापतये स्वाहा, अग्नये स्विष्टकृते स्वाहा என்று ஹோமமந்த்ரங்கள். அவைகளைப்பற்றி விவாதமேயில்லை. பலிமந்த்ரத்தைப்பற்றி ஸ்வாஹாகாரம் செய்யவேண்டுமா? அல்லது நமஸ்காரம் செய்யவேண்டுமா? என்று விவாதம். ஸ்வாஹாகாரமோ, நமஸ்காரமோ வேண்டுமென்றாவது, வேண்டாமென்றாவது காதிரக்ருஹ்யவிருத்தியில் ருத்ரஸ்கந்தர் சொல்லவில்லை. நமோந்தமாக பலிமந்த்ரம் சொல்லவேண்டுமென்று கோபிலக்ருஹ்யபாஷ்யத்தில் சந்த்ரகாந்ததர்க்காலங்காரர் சொல்லுகிறார்.

तदत्र मन्त्रानुपदेशात् कात्यायनोक्तो बलिमन्त्र आदरणीयः । तद्यथा ।

अमुष्मै नम इत्येवं बलिदानं विधीयते ।
बलिदानप्रदानार्थं नमस्कारः कृतो यतः ॥ इति.

अत्र इतिः पदद्वयकीर्तनार्थः । एवमिति क्रमार्थम् । भट्टनारायणकुल्लूकभट्टशूलपाणिवाचस्पतिमिश्ररघुनन्दनप्रभृतिभिरपि नमस्कारान्त एव बलिमन्त्रोऽभिहितः । परिशिष्टप्रकाशे तु "नमो ब्रह्मण" इति दर्शनात् नमः पृथिव्यै इति बलिमन्त्रो लिखितः । இந்த வியாக்யானத்தைப்பார்க்குங்கால் பலிமந்த்ரம் நமஸ்காராந்தமாகச்

சொல்வதுதான் பஹுவித்வான்களுக்குச்சம்மதமென்று தோன்றுகிறது.

மனுஸ்மிருதியின் வியாக்யானமாகிய மன்வர்த்தமுக்தாவளியிலும், கௌதமதர்மத்தின் வியாக்யானமாகிய மஸ்கரிபாஷ்யத்திலும், பலிஹரணமந்த்ரம் நமோந்தமாகத்தான் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் மிதாக்ஷராவியாக்யாதா ஹுரதத்தாசாரியரோ, பலிஹரணத்திலும் ஸ்வாஹாகாரம் வேண்டுமென்று சொல்லி அதற்கு ஆதாரமாக तथा चाश्वलायनः— स्वाहेत्यथ बलिहरणमिति। आपस्तम्बीयानां स्वाहाकारान्ता एव मन्त्राः पठिताः என்று எழுதியிருக்கிறார். அவருடைய வசனங்களைப்பார்க்கும்பொழுது, ரிக்வேதிகளுக்கும், யஜுர்வேதிகளுக்கும் ஸ்வாஹாகாரப்ரயோகம் வேண்டுமென்றேற்படுகிறதே தவிர, ஸாமகர்களும் ஸ்வாஹாந்தமாக பலிமந்த்ரம் சொல்லவேண்டுமென்றேற்படவில்லை. ஸ்வாஹாந்தமாயாவது நமோந்தமாயாவது பலிமந்த்ரம் சொல்லலாமென்று வாமனகாரிகையில் வசனமிருக்கிறது. स्वाहान्ता मनसा मन्त्रा नमोन्ता वा भवन्त्विह। இந்த வசனத்தைக்காட்டிலும் ஆர்ஷக்ரந்தமாகிய சந்தோகபரிசிஷ்டவசனத்திற்கு ப்ராமாண்யமதிகமென்று சொல்லவேண்டியதில்லை.

VIII. சந்தோகபரிசிஷ்டவசனங்கள்:—

अत्र 'छन्दोगपरिशिष्टे' अवश्यमुपादेयानि कानिचिद्वचनानि लिख्यन्ते।

अथातो गोभिलोक्तानां अन्येषाञ्चैव कर्मणाम्।
अस्पष्टानां विधिं सम्यग्दर्शयिष्ये प्रदीपवत्॥ १
अक्रिया त्रिविधा प्रोक्ता विद्वद्भिः कर्मकारिणाम्।
आक्रिया च परोक्ता च तृतीया चायथाक्रिया॥ २
स्वशाखाश्रयमुत्सृज्य परशाखाश्रयं च यः।

कर्त्तुमिच्छति दुर्मेधा मोघं तत्तस्य चेष्टितम् ॥ ३
यन्नाम्नातं स्वशाखायां परोक्तमविरोधिच ।
विद्वद्भिस्तदनुष्ठेयमग्निहोत्रादिकर्मवत् ॥ ४
नाङ्गुष्ठादधिका ग्राह्या समित्स्थूलतया क्वचित् ।
न वियुक्ता त्वचा चैव न सकीटा न पाटिता ॥ ५
प्रादेशान्नाधिका न्यूना न तथास्याद्विशाखिका ।
न सपर्णा न निर्वीर्या होमेषु च विजानता ॥ ६
प्रादेशद्वयमिध्मस्य प्रमाणं परिकीर्तितम् ।
एवंविधाः स्युरेवेह समिधः सर्वकर्मसु ॥ ७
न कुर्यात्क्षिप्रहोमेषु द्विजः परिसमूहनम् ।
वैरूपाक्षं च न जपेत्प्रपदं च विवर्जयेत् ॥ ८
पर्युक्षणं तु सर्वत्र कर्तव्यमदितेन्विति ।
अन्ते च वामदेव्यस्य गानं कुर्यादृचस्त्रिधा ॥ ९
अहोमकेष्वपि भवेद्यथोक्तं चन्द्रदर्शने ।
वामदेव्यं गणेष्वन्ते बल्यन्ते वैश्वदेविके ॥ १०
योऽनर्चिषि जुहोत्यग्नौ व्यङ्गारिणि च मानवः ।
मन्दाग्निरामयावी च दरिद्रश्च स जायते ॥ ११
तस्मात्समिद्धे होतव्यं नासमिद्धे कदाचन ।
आरोग्यमिच्छतायुश्च श्रियमात्यन्तिकीं तथा ॥ १२
जुहूपंश्च हुते चैव पाणिशूर्पस्फ्यदारुभिः ।
कुर्यादग्निधमनं न कुर्याद्व्यजनादिना ॥
(कुर्याद् वा व्यजनादिना) इति पाठान्तरम् १३
मुखेनैव धमेदग्निं मुखाद्ध्येषोऽध्यजायत ।
नाग्निं मुखेनेति च यत्, लौकिके योजयन्ति तत् ॥ १४

पञ्चानामथ सत्राणां महतामुच्यते विधिः ।
यैरिष्ट्वा सततं विप्रः प्राप्नुयात् सद्म शाश्वतम् ॥ १५
देवभूतपितृब्रह्ममनुष्याणामनुक्रमात् ।
महासत्राणि जानीयात्त एवहि महामखाः ॥ १६
अध्यापनं ब्रह्मयज्ञः पितृयज्ञस्तु तर्पणम् ।
होमो दैवो बलिर्भौतो नृयज्ञोऽतिथिपूजनम् ॥ १७
श्राद्धं वा पितृयज्ञः स्यात्पित्र्यो बलिरथापि वा ।
यश्च श्रुतिजपः प्रोक्तो ब्रह्मयज्ञः स उच्यते ॥ १८
स चार्वाक् तर्पणात् कार्यः पश्चाद्वा प्रातराहुतेः ।
वैश्वदेवावसाने वा नान्यत्रेति निमित्तकात् ॥ १९
अप्येकमाशयेद्विप्रं पितृयज्ञार्थसिद्धये ।
अदैवन्नास्ति चेदन्यो भोक्ता भोज्यमथापि वा ॥ २०
अप्युद्धृत्य यथाशक्ति किञ्चिदन्नं यथाविधि ।
पितृभ्योऽथ मनुष्येभ्यो दद्यादहरहर्द्विजे ॥ २१
पितृभ्य इदमुक्त्वा स्वधाकारमुदीरयेत् ।
हन्तकारं मनुष्येभ्यस्तदन्ते निनयेदपः ॥ २२
सायंप्रातर्वैश्वदेवः कर्तव्यो बलिकर्म च ।
अनश्नतापि सततमन्यथा किल्बिषी भवेत् ॥ २३
अमुष्मै नम इत्येवं बलिदानं विधीयते ।
बलिदानप्रदानार्थं नमस्कारःकृतो यतः ॥ २४
स्वाहाकारवषट्कारनमस्कारा दिवौकसाम् ।
स्वधाकारः पितॄणां च हन्तकारो नृणां कृतः ॥ २५
स्वधाकारेण निनयेत्पित्र्यं बलिमतः सदा ।
तदप्येके नमस्कारैः कुर्वते नेति गौतमः ॥ २६

नावराध्यौ बलयो भवन्ति महामार्जारश्रवणप्रमाणादेकत्र वेद-
विकृष्टा भवन्तीनरेतरमसंसक्ताश्च। अथ तद्भिन्यासो वृद्धिपिण्डानिवोत्तरो-
त्तरांश्चतुरो वल्नीन्निदध्यात् । पृथिव्यै, वायवे, विश्वेभ्यो देवेभ्यः, प्रजा-
पतय इति । मध्यत एतेषामेकैकस्यैकैकम् अद्भ्यः, ओषधिवनस्पतिभ्यः
आकाशाय, कामाय इति । एतेषामपि, मन्यवे, इन्द्राय, वासुकये,
ब्रह्मणे इति । एतेषामपि, रक्षोजनेभ्यः— इति । सर्वेषां दक्षिणतः,
पितृभ्यः–इति । चतुर्दश नित्याः । आशस्यप्रभृतयः काम्याः । सर्वेषा-
मुभयतः अद्भिः परिषेकः पिण्डवच्च पश्चिमा प्रतिपत्तिः । २७

न स्यातां काम्यसामान्ये जुहोतिबलिकर्मणी ।
पूर्वं नित्यविशेषोक्तजुहोतिबलिकर्मणोः ॥ २८

काममन्ते भवेयातां न तु मध्य कदाचन ।
नैकस्मिन् कर्मणि तते कर्मान्यत्तायते यतः ॥ २९

अग्न्यादिर्गौतमेनोक्तः होमःशाकल एव च ।
अनाहिताग्नेरेवैषः युज्यते बलिभिस्सह ॥ ३०

स्पृष्ट्वाऽपो वीक्ष्यमाणोऽग्निं कृताञ्जलिपुटस्ततः ।
वामदेव्यजपात्पूर्वं प्रार्थयेत् द्रविणोदसम् ॥ ३१

आयुरारोग्यमैश्वर्यं धीर्धृतिः शं बलं यशः ।
ओजो वर्चः पशून् वीर्यं ब्रह्म ब्राह्मण्यमेव च ॥ ३२

सौभाग्यं कर्मसिद्धिं च कुलज्यैष्ठ्यं सुकर्तृताम् ।
सर्वमेतत् कर्मसाक्षिन् द्रविणोद रिरीहि नः ॥ ३३

காத்யாயனமஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்ட கர்மப்ரதீபம் என்கிற க்ரந்தத்தைத்தான் சந்தோகபரிசிஷ்டமென்று சொல்லுகிறார்கள். மேலும் அதைத்தவிர வேறொரு க்ரந்தம் சந்தோகபரிசிஷ்டம் என்கிற நாமதேயத்தோடு இருக்கிறதாகத்தெரி

யில்லை. அதையே கோபிலஸ்மிருதியென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்; ஆனால் அது கோபிலாசாரியரால் செய்யப்பட்டதன்று. அந்த க்ரந்தத்திற்கு மஹாமஹோபாத்யாய நாராயணோபாத்யாயரால் பரிசிஷ்டப்ரகாசமென்கிற ஒரு வ்யாக்யானம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கே கோபிலக்ருஹ்யவ்யாக்யாதாவான சந்த்ரகாந்ததர்க்காலங்காரர் 'ப்ரபை' என்று ஒரு வ்யாக்யானம் எழுதியிருக்கிறார்; ஆனால் அந்த வ்யாக்யானம் பூர்ணமாய் முடிகிறதற்குமுன் தர்க்காலங்காரர் அவர்கள் காலஞ்சென்றுவிட்டதாகத் தெரிகிறது. பரிசிஷ்டப்ரகாசத்தின் அனுக்ரமணிகையில், छन्दोगपरिशिष्टस्य सर्वार्थालोकहेतवे । परिशिष्ट-प्रकाशाख्यश्चक्रे तेनैष धीमता ॥, என்கிற ச்லோகமும், ப்ரபையின் அனுக்ரமணிகையில், छन्दोगपरिशिष्टस्य कात्यायनकृतेरियम् । व्याख्या कर्मप्रदीपस्य प्रभाख्या क्रियते मया ॥, என்கிற ச்லோகமுமிருக்கின்றன. இந்த இரண்டு ச்லோகங்களிலிருந்து ஏற்படுகிறதென்னவென்றால், மேற்சொன்ன காத்யாயனக்ரந்தமாகிய கர்மப்ரதீபத்திற்குத்தான் சந்தோகபரிசிஷ்டமென்றுபெயர். ஸாமகர்களாலனுஷ்டிக்கவேண்டிய கர்மங்களைத்தான் அந்த க்ரந்தம் குறித்துக்காண்பிக்கிறதென்று தர்க்காலங்காரர் எழுதியிருக்கிறார்.

வைச்வதேவகர்மாவிலுள்ள பலிகளை ஒரேஸ்தலத்தில் போடுகிறதற்கு சந்தோகபரிசிஷ்டத்தில் விதியிருக்கிறது.

IX. கௌதமதர்மஸூத்ரங்கள்:—

गौतमधर्मसूत्राणि ॥

१ देवपितृमनुष्यभूतर्षिपूजकः. २ नित्यस्वाध्यायः. ३ पितृभ्यश्चोदकदानं यथोत्साहमन्यत्. ४ भार्यादिरग्निर्दायादिर्वा. ५ तस्मिन्

गृह्याणि कर्माणि. ६ देवपितृमनुष्ययज्ञाः स्वाध्यायश्च बलिकर्म । ७ अग्नावग्निर्धन्वन्तरिर्विश्वे देवाः प्रजापतिः स्विष्टकृदिति होमाः. ८ दिग्देवताभ्यश्च यथास्वं. ९ द्वार्षु मरुद्भ्यः. १० गृहदेवताभ्यः प्रविश्य. ११ ब्रह्मणे मध्ये. १२ अद्भ्य उदकुम्भे. १३ आकाशायेत्यन्तरिक्षे. १४ नक्तंचरेभ्यश्च सायं. १५ स्वस्ति वाच्य भिक्षादानमप्पूर्वम् ।

கௌதமதர்மத்துக்கு மிதாக்ஷரா என்று ஒரு பாஷ்யமும், மஸ்கரி என்று ஒரு பாஷ்யமுமிருக்கிறது. இரண்டும் ப்ராசீன பாஷ்யங்கள்தான். மிதாக்ஷராபாஷ்யம் ஹரதத்தாசார்யரால் எழுதப்பட்டது.

6-வது ஸூத்ரத்தில் பித்ருயக்ஞம் தர்ப்பணரூபமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பித்ருயக்ஞம் என்று தனியாக ஒரு யக்ஞம் படித்திருக்கிறபடியால், பித்ருக்களுக்கு பலிபடிக்கப்படவில்லை. கடைசி ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பிக்ஷாதானம் மனுஷ்யயக்ஞத்துக்கு ப்ரதிநிதியாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதாக ஹரதத்தாசார்யர் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மயக்ஞம் வேதாத்யயனந்தான் என்று ஸூத்ரத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வைச்வதேவகாமாவில் செய்கிற ஹோமம், தேவயக்ஞமென்றும், பலிஹரணம் பூதயக்ஞமென்றும், ஹரதத்தாசார்யரும், மஸ்கரிவியாக்யாதாவும் சொல்லுகிறார்கள். மேலே கண்ட 7-வது ஸூத்ரத்திலுள்ள अग्नौ என்கிற முதல் பதத்தால், அக்நியில்தான் ஹோமம்செய்யவேண்டுமென்றும், மற்றொரு ஆதாரமாகிய ஜலத்திலாவது, பூமியிலாவது செய்யக்கூடாதென்றும், ஹரதத்தாசார்யர் அபிப்ராயப்படுகிறார். ஆனால் இந்த ஸூத்ரவிஷயமாக கோபிலக்ருஹ்யபாஷ்யத்தில் விசாரிக்கையில், அக்நிபதம் உபலக்ஷணபதமென்றும், ஜலத்திலும், பூமியிலும் ஹோமம்செய்யலாமென்றும் சந்த்ரகாந்ததர்க்காலங்காரர் எழுதியிருக்கிறார்.

8-வது ஸூத்ரத்திலுள்ள च சப்தத்துக்கு அர்த்தம் तत्पुरुषेभ्यश्च என்று மஸ்கரிவ்யாக்யாதா எழுதுகிறார். அதாவது इन्द्रपुरुषेभ्यो नमः अग्निपुरुषेभ्यो नमः என்று பலிகள் போடவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார். ஆனால் ஹரதத்தாசார்யரோ, ஸூத்ரக்காரர்களால் சொல்லப்பட்ட ப்ருதிவீ, வாயு, ப்ரஜாபதி, விச்வேதேவர்கள் ஆகிய நான்கு தேவதைகளுக்கு ப்ரஹ்மபலிக்குப்பிறகு பலிகள் போடவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார். च சப்தத்தால் ஸூத்ரக்காரரால் சொல்லப்பட்ட தேவதைகளுக்குப்பலிகள் போடவேண்டுமென்று அர்த்தம் ஏற்பட்டாலும், ப்ரஹ்மபலிக்குப்பிறகுதான் அந்தத்தேவதைகளுக்குப்பலிகள் போடவேண்டுமென்பதற்கு ப்ரமாணம் தெரியவில்லை. மேலும் ப்ரஹ்மபலிக்குப்பிறகு ஸ்தானம் கல்பிக்கப்படாத க்ருஹ்யத்தில் சொல்லியமுதல் 4 பலிகளைப்போடவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறாரே ஒழிய, க்ருஹ்யத்தில் சொல்லிய பாக்கிபலிகளையும் போடவேண்டுமென்றாவது, கௌதமதர்மத்தில் ப்ரஹ்மபலிக்குப்பிறகுள்ள பலிகளை விட்டுவிடலாமென்றாவது ஹரதத்தாசார்யர் சொல்லவில்லை. க்ருஹ்யத்தில் சொல்லிய முதல் 4 பலிகளைத்தவிர மற்றபலிகள், க்ருஹதேவதைகளைக்குறித்த பலிகள். கௌதமதர்மத்தில் ஒரு தனி ஸூத்ரத்தால் க்ருஹதேவதைகளுக்கு பலிகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், க்ருஹ்யத்தில் சொல்லிய அப்பலிமுதலுள்ள பலிகளைப்போடவேண்டுமென்று ஹரதத்தாசார்யர் சொல்லவில்லை.

X. அநக்நிக வைச்வதேவஸம்பந்தமாயுள்ள சில வசனங்கள்.

अन्नं व्याहृतिभिःपूर्वं हुत्वामन्त्रैश्चशाकलैः ।
भूतेभ्यश्च बलिं दत्वा ततोऽश्नीयादनग्निमान् ॥ (आग्निपुराणं) १
अनग्निकस्तु यो विप्रस्सोऽन्नं व्याहृतिभिस्स्वयम् ।
हुत्वा शाकलमन्त्रैश्च शिष्टं काकबलिं हरेत् ॥ (वृद्धवासिष्टः) २

अन्नं व्याहृतिभिर्हुत्वा हुत्वा मन्त्रैश्शाकलैः ।
प्रजापतेर्हविर्हुत्वा पूजयेदतिथिं तथा ॥ (विष्णुः) ३
अन्नं व्याहृतिभिर्हुत्वा तथा मन्त्रैश्शाकलैः ।
भूतेभ्यश्च बलिं दत्वा तदाश्नीयादनग्निकः ॥ (प्रणवपरिशिष्टं) ४
अनग्निकस्तु यो विप्रो ह्यन्नं व्याहृतिभिस्स्वयम् ।
हुत्वा शाकलहोमैश्च शिष्टाद्भूतबलिं हरेत् ॥ ५
अनाहितावसथ्याग्निरादायान्नं घृतप्लुतम् ।
शाकलेन विधानेन जुहुयाल्लौकिकेऽनले ॥ (वेदव्यासः) ६

अग्न्यादिर्गौतमेनोक्तो होमःशाकल एव च ।
अनाहिताग्नेरेवैषः युज्यते बलिभिस्सह ॥ (कात्यायनः) ७

மேற்சொன்ன ச்லோகங்களில் காணப்பட்ட ஹோமங்களெல்லாம் (சாகலஹோமமுள்பட) அன்னத்தால் செய்யவேண்டியது. 7-வது ச்லோகத்தில் விதித்திருக்கிற கௌதமோக்தஹோமம், சாகலஹோமம் இரண்டையும் செய்யவேண்டியதென்றும் ஒரு கக்ஷியும், இரண்டில் ஏதாவது ஒன்றைச்செய்தால் போதுமென்று ஒரு கக்ஷியுமுண்டு. சந்த்ரகாந்ததர்க்காலங்காருடைய பாஷ்யப்ரகாரம், ஹோமத்தில் ஸமுச்சய பக்ஷமும், பலிஹரணத்தில் க்ருஹ்யத்தில் சொல்லியபடியும், ஆசரிக்கவேண்டும்.

XI. பஞ்சமஹா யக்ஞங்கள்:—

(1) தேவயக்ஞம், (2) பூதயக்ஞம், (3) பித்ருயக்ஞம், (4) ப்ரஹ்மயக்ஞம், (5) மனுஷ்யயக்ஞம்—இந்த ஐந்து யக்ஞங்களும் பஞ்சமஹாயக்ஞங்களென்று சொல்லப்படும். தேவேப்ய:ஸ்வாஹா என்று ஒரு ஹோமத்தைத் தேவயக்ஞமாகவும், ப்ரஹ்மணே ஸ்வாஹா என்று ஒரு ஹோமத்தை ப்ரஹ்ம

யக்ஞமாகவும், பூதேப்யோ நம:, பித்ருப்ய: ஸ்வதா, ஓம் நமோ மனுஷ்யேப்யோ ஹந்தா என்று 3 பலிஹரணத்தை, முறையே பூதயக்ஞம், பித்ருயக்ஞம், மனுஷ்யயக்ஞம் என்றும் அநேக ஜனங்கள் செய்கிறார்கள். ப்ரஹ்மயக்ஞத்தை 'ப்ரஹ்மணே ஸ்வாஹா' என்ற மந்த்ரத்தைச்சொல்லி ஹோமரூபமாகச்செய்ய ஆசாரத்தைக்காட்டிலும் வேறே ப்ரமாணம் தெரியவில்லை. தேவயக்ஞம், பித்ருயக்ஞம், பூதயக்ஞம் மேற்சொன்ன மாதிரிசெய்ய போதாயனஸூத்ரத்திலும், ஆபஸ்தம்பபரிசிஷ்டத்திலும் ப்ரமாணமிருக்கிறதாகத்தெரிகிறது. 'ஓம் நமோ மனுஷ்யேப்யோ ஹந்தா' என்று சொல்லி ஒரு பலியிடுகிறதானது மனுஷ்யயக்ஞமாக ஆகமாட்டாதென்று பலவித்வான்களுடைய அபிப்பிராயம்.

பஞ்சமஹாயக்ஞம் ஒரு தனிக்கர்மாவாக காதிரக்ருஹ்யத்திலும், கோபிலக்ருஹ்யத்திலும் விதிக்கப்படவில்லை. ஆச்வலாயனக்ருஹ்யத்திலும் கௌதமதர்மத்திலும், சந்தோகபரிசிஷ்டத்திலும் ஒரு தனி கர்மாவாக விதிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், வைச்வதேவகர்மாந்தர்கதமான ஹோமம், பலிஹரணம், பித்ருபலி அல்லது பித்ருதர்ப்பணம்—இவைகள் தான் தெய்வயக்ஞமென்றும், பூதயக்ஞமென்றும், பித்ருயக்ஞமென்றும், அந்தக்ரந்தங்களின் வ்யாக்யானங்களிலிருந்து தெரிகிறது. வைச்வதேவஹோமபலிஹரணங்களுக்குள் தேவயக்ஞம், பூதயக்ஞம், பித்ருயக்ஞமும் அடங்கியதாகவே, மனு, யாக்ஞவல்க்யர், வியாஸர், ஆபஸ்தம்பர் முதலிய அநேக ரிஷிகளின் அபிப்பிராயமென்று வைத்யநாதீக்ஷிதீய ஸ்மிருதிமுக்தாபலக்ரந்தத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வைச்வதேவத்தில் செய்கிற இரண்டு ஆஹுதிகளை தேவயக்ஞமென்றும், பலிஹரணத்தை பூதயக்ஞமென்றும் கோபிலக்ருஹ்யபாஷ்யத்தில் தர்க்காலங்காரர் சொல்லுகிறார். நித்யஸிராத்தம், பித்ரு

க்களை உத்தேசித்துச்செய்கிற அன்னதானம், பித்ருபலி, பித்ருதர்ப்பணம்—இத்தமாதிரி பித்ருயக்ஞம் நாலுவிதமென்றும், இந்த காலத்திலுள்ளதைச்செய்தாலும் பித்ருயக்ஞபலனுண்டாகிறதென்றும் தர்க்காலங்காரரவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். கௌதமதர்மவ்யாக்யாதாக்களும், வைச்வதேவஹோமம் தேவயக்ஞமென்றும், வைச்வதேவபலிஹரணம், பூதயக்ஞமென்றும் பித்ருதர்ப்பணம் பித்ருயக்ஞமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மேற்சொன்ன கௌதமதர்மத்தின் 15-வது ஸூத்ரத்தின்கண் ஹரதத்தாசாரியாருடைய வியாக்யானத்தில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருக்கிறது:— एते पञ्चमहायज्ञाः ब्रह्मयज्ञवर्ज्याः कर्तव्यास्सायंप्रातश्च । அதின்னர்த்தத்தைப்பார்க்கும்பொழுது, ப்ரஹ்மயக்ஞம் தவிர மற்ற 4 மஹாயக்ஞங்களும் வைச்வதேவஹோம பலிஹரணத்துக்குள் அடங்கினதாகவே ஏற்படுகிறது.

கௌதமதர்மப்ரகாரம் வேதாத்யயனம் ப்ரஹ்மயக்ஞமென்றும், சந்தோகபரிசிஷ்டப்ரகாரம் ஸ்ருதிஜபம் அல்லது அத்யாபனம் ப்ரஹ்மயக்ஞமென்றும் விதிக்கிறது. அதிதிபோஜனம் அல்லது பிக்ஷாதானந்தான் மனுஷ்யயக்ஞமாகும்.

பஞ்சமஹாயக்ஞங்களின் க்ரமத்தைப்பற்றி இங்கு கொஞ்சம் விசாரிப்போம். சந்தோகபரிசிஷ்டத்தில் தேவயக்ஞம், பூதயக்ஞம், பித்ருயக்ஞம், ப்ரஹ்மயக்ஞம், மனுஷ்யயக்ஞம் என்ற க்ரமத்தை கண்டிதமாகச்சொல்லியிருக்கிறது. ப்ரஹ்மயக்ஞத்துக்கு வேறு இரண்டு காலமும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக்ரமப்ரகாரம், வைச்வதேவஹோமம் என்கிற தேவயக்ஞமும், வைச்வதேவபலிஹரணமென்கிற பூதயக்ஞமும், பித்ருபலிஹரணமென்கிற பித்ருயக்ஞமும் மனுஷ்யயக்ஞமும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகிறது. ப்ரஹ்மயக்ஞம் மாத்ரம் பித்ருபலிக்குப்பிறகு செய்யாமல் சந்தோகபரிசிஷ்டத்தில் சொல்ல

ப்பட்ட இதரகாலங்களில் நடந்துவருகிறது. கௌதமதர்ம த்தில் க்ரமம் கண்டோக்தியாக விதிக்கப்படவில்லை. 1-வது ஸூத்ரத்தில் சொல்லியதைக்ரமபரமாக வைத்துக்கொண்டா லுங்கூட, அது 6-வது ஸூத்ரத்தில் சொல்லிய க்ரமத்துக்கு விரோதமாகயிருக்கிறது. வைத்யநாததீக்ஷிதீய க்ரந்தத்தில் எழுதப்பட்ட வசனங்கள் ப்ரகாரம், தேவயக்ஞம் முதலிலும், பித்ருயக்ஞம் இரண்டாவதாகவும், பூதயக்ஞம் மூன்றாவதாக வும், மனுஷ்யயக்ஞம் நான்காவதாகவும் வருகிறது.

XII. ஆசாரம்.

अक्रिया त्रिविधा प्रोक्ता विद्वद्भिः कर्मकारिणाम् ।
अक्रिया च परोक्ता च तृतीयायथाक्रिया ॥
स्वशाखाश्रयमुत्सृज्य परशाखाश्रयं च यः ।
कर्तुमिच्छति दुर्मेधा मोघं तत्तस्य चेष्टितम् ॥ (कात्यायनः)

वैश्वदेवं प्रकुर्वीत स्वाशाखाभिहितं तथा ।
यस्य यावत्स्वगृह्योक्तं स्वल्पं वा यदि वा बहु ।
तस्य तावति शास्त्रार्थे कृते सर्वं कृतं भवेत् ॥ (व्यासः)

स्वशाखोक्तविधिना बलिकर्म विधीयते ।
न जातु परशाखोक्तं बुधः कर्म समाचरेत् (स्मृतिचन्द्रिका)

இந்த வசனங்களையும், சந்த்ரகாந்ததர்க்காலங்காரரு டைய பாஷ்யத்தையும், கவனித்து ஆலோசித்தால், ஸ்வக்ருஹ்யப்ரகாரந்தான் வைச்வதேவம் செய்யவேண்டுமென்றும், வேறே மாதிரி செய்யக்கூடாதென்றும் ஏற்படுகிறது. ஆனால் வைச்வதேவத்தை க்ருஹ்யப்ரகாரம் செய்கிறவர்கள் ஸ்வல்ப ஜனங்கள்தானென்றும், க்ருஹ்யத்துக்கு மாறாக ஆசரிக்கிறவர்கள் அநேக ஜனங்களென்றும் தெரிகிறது. க்ருஹ்யப்படி செய்யாததற்குக்காரணம் ஸ்மிருதிமுக்தாபலக்ரந்தத்தில் க்ருஹ்யத்தைப்பற்றி ப்ரஸ்தாபமில்லாததுதான். க்ருஹ்யப்படி

வைச்வதேவம் செய்யாத ஜனங்களின் ஆசாரத்தைப்பற்றி இங்கு கொஞ்சம் விசாரிப்போம்.

(1) அவர்கள் ஒரு ப்ரமாணக்ரந்தத்தையும் ஆரம்பம்முதல் அவஸானம்வரையில் அனுஸரிக்கவில்லை. கௌதம தர்மப்ரகாரம் ஆரம்பம் செய்கிறார்கள். ஆனால் கடைசி வரையில் கௌதமதர்மப்ரகாரம் அனுஷ்டிக்கவில்லை.

(2) க்ருஹ்யோக்தஹோமத்துக்கும், பலிஹரணத்துக்கும்முன் கௌதமோக்தஹோமங்களையும் பலிஹரணத்தையும் செய்கிற ஆசாரம் சந்தேகபரிசிஷ்டவசனத்துக்கு மாறானது.

(3) சகலஹோமம், வைச்வதேவஹோமம், வைச்வதேவபலிஹரணம், பஞ்சமஹாயக்ஞம், வாயஸாதிபலிகள், சித்ரபலிகள்—இந்த 6 கர்மாக்களையும் சேர்த்து வைச்வதேவகர்மாவாக ஆசரித்துவருகிறார்கள். சாஸ்த்ரப்படி மேற்சொன்ன ஆறு கர்மாவும் சேர்ந்து ஒரு கர்மாவாகாது. சகலஹோமமும், தனியாகச்செய்கிற பஞ்சமஹாயக்ஞகர்மாவும், வைச்வதேவகர்மாவைக்காட்டிலும் வேறேதான். மேலும் சகலஹோமம் ஒரு பிராயச்சித்தகர்மம், வைச்வதேவமோ ஒரு நித்யகர்மம். வாயஸாதிகளுக்குப்போடுகிறபலிகள் ஸ்ம்ருதிபுராணாதிகளில் சொல்லியபடி நித்யகர்மாவான வைச்வதேவபலிஹரணத்துக்குப்பிறகு போடவேண்டியது. அப்படிச்செய்யாமல் பலிஹரணத்துக்குப்பிறகு பின்னகர்மாவான பஞ்சமஹாயக்ஞம் என்கிற ஒரு கர்மாவைச்செய்து, அந்தகர்மாவில் இரண்டு ஹோமமும், மூன்று பலிஹரணமும் செய்து, பிறகு ஸ்ம்ருதிபுராணங்களில் சொல்லிய பலிகளை வாயஸாதிகளுக்குப்போடுவது நியாயமில்லை.

சகலஹோமத்தில் நாயகர்களுக்கு எட்டாஹுதிகள்தானென்றும், ஸ்வாஹாகாரமில்லாமல் நிகாராந்தமாகவே அந்த

ஆஹுதிகளைச்செய்யவேண்டியதென்றும், த்ராஹ்யாயண ஸூத்ரத்திலும், லாட்யாயன ஸூத்ரத்திலும், ஸாயணாசார்யருடைய ப்ரௌடப்ராஹ்மண பாஷ்யத்திலும், அக்நிஸ்வாமியினுடைய லாட்யாயனஸூத்ரபாஷ்யத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாக தர்க்காலங்காரர் கோபிலக்ருஹ்யபாஷ்யத்தில் எழுதியிருக்கிறார்.

XIII. க்ருஹ்யோக்தவைச்வதேவம்.

(a) ஆஹுதிகள் - 2:—(1) प्रजापतये स्वाहा. (2) अग्नये-स्विष्टकृते स्वाहा.

(b) 11-அன்னபலிகளும் ஒரு ருத்ரபலியும்.

१	पृथिव्यै	नमः	७	आकाशाय	नमः
२	वायवे	,,	८	कामाय	,,
३	प्रजापतये	,,	९	मन्यवे	,,
४	विश्वेभ्यो देवेभ्यो	,,	१०	रक्षोगणेभ्यो	,,
५	अद्भ्च	,,	११	पितृभ्यस्स्वधा	,,
६	ओषधिवनस्पतिभ्यो	,,	१२	रुद्राय	,,

(c) சந்தோகபரிசிஷ்டவசனப்படி इन्द्राय नमः, वासुकये नमः, ब्रह्मणे नमः என்கிற மூன்று பலிகளை மன்யுபலிக்குப்பிறகு ரக்ஷோகண பலிக்குமுன் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அவைகளைச்சேர்த்தால் ப்ருதிவிபலிமுதல் ப்ரஹ்மபலிவரையில் 12 பலிகள் ஆகின்றன. அவைகளை வரிசை ஒன்றுக்கு நான்கு நான்கு பலிகளாக மூன்றுவரிசைகளில் வைக்கவேண்டும். முதலாவது வரிசைக்கு வடக்கில் இரண்டாவது வரிசையும், இரண்டாவது வரிசைக்கு வடக்கில் மூன்றாவது வரிசையும் இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு வரிசையிலும் மேற்கிலிருந்து

ஆரம்பித்து கிழக்கே வைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும். மூன்றாவது வரிசைக்கு வடக்கில் ரக்ஷோகணபலியும், முதலாவது வரிசைக்குத்தெற்கில் பித்ருபலியும் இருக்கவேண்டும். ருத்ரபலியை ஈசான்யதிக்கில் வைக்கவேண்டும். பலிதானத்துக்குப்பிறகு வாமதேவ்யகானத்துக்கு முந்தி 18-வது பக்கத்தில் 32, 33 ச்லோகங்களில் சொல்லியபிரகாரம் அக்னியைப் பார்த்து பிரார்த்திக்கவேண்டும்.

(d) போஜனத்துக்கு முந்தி போஜ்யஸம்ஸ்காரமாக எல்லா பக்வபதார்த்தங்களிலிருந்தும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் சேர்த்து லௌகிகாக்னியில் தூஷ்ணீமாக இரண்டு ஆஹுதிகள் செய்யவேண்டுமென்று 4-வது பக்கத்திலுள்ள 18-வது ஸூத்ரத்தின் விருத்தியில் ருத்ரஸ்கந்தர் எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் வைச்வதேவஹோமமும் பலிஹரணமும் ஆத்மஸம்ஸ்காரமென்றும், அன்னஸம்ஸ்காரமில்லையென்றும், ருத்ரஸ்கந்தவிருத்தியிலிருந்தும், கோபிலக்ருஹ்ய பாஷ்யத்திலிருந்தும் தெளிவாய் விளங்குகிறது.

XIV. கௌதமோக்தவைச்வதேவம்.

(a) ஆஹுதிகள் - 5.—

१ अग्नये स्वाहा, २ धन्वन्तरये स्वाहा, ३ विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा, ४ प्रजापतये स्वाहा, ५ अग्नये स्विष्टकृते स्वाहा.

(b) பலிகள்.

१ इन्द्राय नमः	२ इन्द्रपुरुषेभ्यो नमः
३ अग्नये ,,	४ अग्नि ,,
५ यमाय ,,	६ यम ,,
७ निरृतये ,,	८ निरृति ,,

९ वरुणाय नमः	१० वरुणपुरुषेभ्यो नमः
११ वायवे ,	१२ वायु ,
१३ सोमाय ,	१४ सोम ,
१५ ईशानाय ,	१६ ईशान ,
१७ विष्णवे ,	१८ विष्णु ,
१९ अनन्ताय ,	२० अनन्त ,
२१ मरुद्भ्यः ,	

२२ श्रियै, २३ भद्रकाळ्यै, २४ धनपतये, २५ रुद्राय, २६ मित्राय, २७ वरुणाय, २८ अहये बुध्न्याय, २९ ब्रह्मणे, ३० पृथिव्यै, ३१ वायवे, ३२ प्रजापतये, ३३ विश्वेभ्यो देवेभ्यः, ३४ अद्भ्यः, ३५ आकाशाय, ३६ मृत्यवे, ३७ अजायैकपदे, ३८ दिवाचरेभ्यः (பகலில்) नक्तंचरेभ्यः (இராத்திரியில்). 2, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 16 முதல் 20 பலிகளும், 22 முதல் 28 வரையிலுள்ள பலிகளும், 36, 37 பலிகளும் மஸ்கரிவியாக்யானப்படிக்கும், 30 முதல் 33 வரையிலுள்ள பலிகள் மிதாக்ஷராவியாக்யானப்படிக்கும் போடவேண்டியதாக ஏற்படுகிறது. 22 முதல் 28 வரையிலுள்ள பலிகளுக்கு பதிலாக சிலர் गृहदेवताभ्यस्स्वाहा என்று ஒரே பலி போடுகிறார்கள்.

XV. சில பொது விஷயங்கள்.

வைதிகாக்நியிலாவது, லௌகிகாக்நியிலாவது ஹோமம் செய்யவேண்டியது. பரிஷேசனம், பர்யுக்ஷணம், அக்நிதமனம் இதெல்லாம் சாஸ்த்ரப்படி செய்யவேண்டும். பர்யுக்ஷணம் अदितेऽनुमन्यस्व என்கிற மந்த்ரத்தோடு செய்யவேண்டுமென்று சந்தோகபரிசிஷ்டத்தில் விதியிருக்கிறது. க்ருஹ்யோக்தமுதல் 4 பலிகளுக்கும் சேர்த்து ஒரு பரிஷேசனம்.

வாடீகேவ்பணாடகானம் பலிஹரணம் செய்தபிறகு செய்தால் போரும். பலிகளை வ்யஜனாகாரமாகவாவது, சக்ராகாரமாக வாவது வைக்கிறது உத்தமம். க்ருஹ்யோக்தஹோமமும் பலி ஹரணமும் போரும். ஆனல் காம்யஸாமான்யஹோமத்தை யும் பலியையும் அனுஷ்டிக்க இஷ்டமிருந்தால், க்ருஹ்யோக்த ஹோமத்துக்குப்பிறகு காம்யஸாமான்யஹோமத்தையும், க்ரு ஹ்யோக்தபலிஹரணத்துக்குப்பிறகு காம்யஸாமான்யபலிஹர ணத்தையும் செய்யலாம். அன்னமில்லாதபக்ஷத்தில்தான் தர்ப் பணரூபமாக வைச்வதேவத்தைச்செய்யலாம்.

ஹோமத்தை அக்நியில் செய்யவேண்டுமென்று முன் சொ ன்னேம். பூமியிலும் ஜலத்திலும் செய்யலாமென்று சாதாதப ஸ்மரணத்தில் விதியிருக்கிறது. (लौकिके वैदिके वापि हुतोच्छिष्टे जले क्षितौ । वैश्वदेवं च कुर्वीत पञ्चसूनापनुत्तये ॥) பூமியிலாவது, ஜலத்திலாவது ஹோமம் செய்தால் பர்யுக்ஷணம் வேண்டாம்.

ச்ராத்ததினத்தில் வைச்வதேவம் எப்பொழுது செய்ய வேண்டுமென்பதை இங்கு விசாரிப்போம். (1) ச்ராத்தாரம் பத்துக்கு முன்பாகவா? (2) ச்ராத்தம் முடிந்தபிறகா? அல் லது (3) ச்ராத்தமத்தியில், அக்நௌகரணத்துக்குப்பிறகா? அல்லது விகிரபலிதானத்துக்குப்பிறகா? 2-வது, 3-வது பக்ஷங்களுக்கு ப்ரமாணங்களிருக்கின்றனவென்றும், ச்ராத்த த்துக்கு முந்தி வைச்வதேவம் செய்யக்கூடாதென்றும் சொ ல்லி கடைசியில் பக்ஷாந்தரத்தைக்காண்பிக்கிற ஸங்க்ரஹவச னங்களை தீக்ஷிதர் அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்த ஸங் க்ரஹவசனங்களாவன:—

वृद्धावादौ क्षये चान्ते दर्शे मध्ये महालये ।
अन्त एव तु कुर्वीत वैश्वदेवं चतुर्विधम् ॥

याजुषास्सामगाः पूर्वं मध्ये कुर्वन्ति बह्वृचाः ।
अथर्वणा तृतीयांशे वैश्वदेवं त्रिधा मतम् ॥

वृद्धौ என்றால் वृद्धिश्राद्धे என்றும், क्षये என்றால் मृताह-श्राद्धे என்றும், இரண்டாவது ச்லோகத்தில் சொல்லியது முதல் ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்ட ச்ராத்தங்களைத்தவிர மற்றச்ராத்தங்களைப்பற்றின விஷயமென்றும், தீக்ஷிதரவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

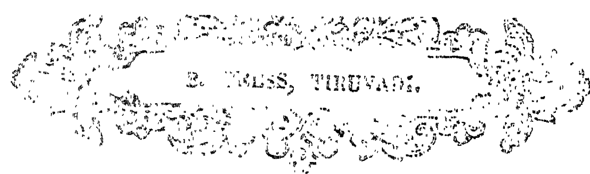
नित्यश्राद्धे गयाश्राद्धे तीर्थश्राद्धे तथैव च ।
वैश्वदेवं हुनेदादौ ततःश्राद्धं समाचरेत् ॥ என்கிற ஒரு ஸ்மிருதிவசனம் கோபிலக்ருஹ்யபாஷ்யத்தில் காணப்படுகிறது उच्छेषणं तु तत्तिष्ठेद्यावद्विप्रा विसर्जिताः । ततो गृहबलिं कुर्यात् इति धर्मो व्यवस्थितः ॥ என்கிற மனுவசனத்தில் ச்ராத்தத்துக்குப்பிறகுதான் வைச்வதேவம் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. वेदार्थोपनिबन्धृत्वात् प्राधान्यं हि मनोस्मृतम् । मन्वर्थविपरीता या सा स्मृतिर्न प्रशस्यते ॥ என்கிற வசனத்தைப்பார்த்தாலோ, மனுவசனத்தை ஆதரிக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. இவைகளையெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது, விருத்திச்ராத்தம், நித்யச்ராத்தம், கயாச்ராத்தம், தீர்த்தச்ராத்தம்—இவைகளில் ச்ராத்தாரம்பத்துக்குமுன் வைச்வதேவம் செய்யவேண்டுமென்றும், மிருதாஹச்ராத்தம், மஹாளயச்ராத்தம் இவைகளில் ச்ராத்தம் முடிந்தபிறகு வைச்வதேவம் செய்யவேண்டுமென்றும் தர்சச்ராத்தத்தில் ச்ராத்தமத்தியில் வைச்வதேவம் செய்யவேண்டுமென்றும் ஏகவாக்யதைசெய்யலாம். ஆனால் ச்ராத்தத்தின் மத்தியிலாவது முன்பாகவாவது வைச்வதேவம்

செய்கிற ஆசாரமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நித்யச்ராத்தம் மாத்திரம் வைச்வதேவத்துக்குப்பிறகுதான் செய்யவேண்டும்.

வைச்வதேவத்துக்கு ச்ராத்தபாகமே போருமா, அல்லது தனிபாகம் வேணுமா? தீக்ஷிதீயநிபந்தனக்ரந்தத்தில் பக்ஷாந்தரங்கள் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்டு தனிபாகம் வேண்டுமென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் सर्वस्यत्वेवान्नस्यैतान् बलीन् हरेत्—पित्र्यस्य वा, स्वस्त्ययनस्य वा, अर्थार्थस्य वा என்கிற கோபிலஸூத்ரத்தையும் அதின் பாஷ்யத்தையும் பார்த்தால், தனிபாகம் கூடாதென்றும், ஒரேபாகத்தில்தான் செய்யவேண்டுமென்றும் ஏற்படுகிறது. தீக்ஷிதீய க்ரந்தத்தில் இந்தப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட வசனங்கள் சந்தேகபரமாகயில்லாதபடியால், கோபிலஸூத்ரப்படி அனுஷ்டிக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. மேலும் ச்ராத்தசேஷத்தைக்கொண்டே வைச்வதேவம்செய்கிற ஆசாரமுமுண்டு.

रुद्रस्कन्दादिभिः प्राग्भिः गूढमाशय्यवर्णितम् ।
मादृशां मितबुद्धीनामवबोधाय नार्हति ॥
शिष्टाचारपरिप्राप्तं तत्तद्ग्रन्थोपदर्शितम् ।
यथावदवगाह्यैतत् प्रणीतं नातिविस्तरम् ॥
गुणो वा यदि वा दोषः प्राज्ञाज्ञत्वविभाजकः ।
दोषस्स्यादज्ञताहेतुः मनागपि न मे क्षतिः ॥
संकल्पमात्रसिद्धैरिच्छाज्ञानक्रियाविलासैस्स्वैः ।
विद्योतयति विचित्रं विश्वं यत्तच्चकास्ति नित्यसुखम् ॥

॥ शिवम् ॥

B. PRESS, TIRUVADI.